

ПРИВЛИЧАНЕ МЕЖДУ ХОРА ОТ ЕДИН И СЪЩИ ПОЛ

Бог ни създаде мъж и жена. Това, което наричаме пол, беше съществена характеристика на нашето съществуване преди раждането ни.

Старейшина Далин Х. Оук
от Кворума на дванадесетте апостоли

Всеки светия от последните дни знае, че Бог забрани всякакви полови взаимоотношения извън рамките на брака. Повечето хора също осъзнават учението на Спасителя, че е грешно за мъж да гледа похотливо и страстно жена (Вж. Матей 5:28, У. и З. 42:23; 63:16).

Привличането между мъж и жена беше втъпнено от Създателя, за да осигури постоянство в смъртния живот и да привлече мъжа и жената заедно в семеен съюз, който Той определи за изпълнението на Своите цели, включително отглеждането на деца. За разлика от това, отклоненията от Божиите заповеди в полза на възпроизводителните сили е смъртен грях. Президент Джозеф Ф. Смит ни учи:

„Половият съюз е законен само в брака и когато в него се участва с искрено намерение, което е достойно и осветено. Но извън рамките на брака половото желание е един унижителен грях, омразен пред лицето на Бог“.¹

Някои светии от последните дни се сблъскват с объркване и болка, когато мъж или жена се обвърже в полово отношение с човек от същия пол или дори,

Привличането между мъжа и жената беше втъпнено от Създателя, за да осигури постоянство в смъртния живот и да привлече мъжа и жената заедно в семеен съюз, който Той е определил за изпълнението на Своите цели, включително отглеждането на деца.

когато човек има еротични чувства, които биха могли да доведат до такова поведение. Как би трябвало да постъпват църковните водачи, родители и други членове на църквата, когато се сблъскат с религиозните, емоционални и семейни предизвикателства, които съпътсват такова поведение или чувства? Какво да кажем на един

АДАМ И ЕВА. КОЛЕННИЦИ ПРЕД СЪЛАВ, ДЕЛ НАРСЪН

млад човек, когато сподели, че той или тя е привлечен или има еротични мисли или чувства към човек от същия пол? Как би трябвало да отговорим, когато някой ни съобщи, че е хомосексуалист или лезбийка и че научно доказателство „потвърждава“, че той или тя са родени „такива“? Как би трябвало да постъпим, когато хора, несподелящи нашите вярвания ни обвиняват, че сме нетолерантни или безмиолостни, когато твърдим, че еротични чувства към човек от същия пол са неправилни и че каквото и да е полово поведение от това естество е грешно?

ЕВАНГЕЛСКИ УЧЕНИЯ

Отношението ни по тези въпроси е продиктувано от евангелски учения, за които знаем, че са истинни.

1. Бог ни създаде „мъж и жена“ (Вж. У. и З. 20:18; Моисей 2:27; Битие 1:27). Това, което наричаме пол беше съществена характеристика на нашето съществуване преди раждането ни.²

2. Целта на смъртния живот и мисията на Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни е да подготви Божиите синове и дъщери за тяхната съдба – да станат подобни на нашите Небесни Родители.

3. Нашата вечна съдба – възвисяване в селестиалното царство – е направена възможна, само чрез Помирението на Исус Христос, чрез което ние сме станали и можем да останем „невинни пред Бог“ (У. и З. 93:38) и която е възможна само за мъж или жена, които са взели участие и са били верни в заветите на вечния брак в Божия храм (Вж. У. и З. 131:1–4; 132).

4. Чрез милостивия план на нашия Отец в Небесата,

хора, които желаят да направят това, което е правилно, но не могат да сключат вечен брак в смъртния живот, не по тяхна вина, ще имат възможността да направят това във времето, което следва смъртността, ако те спазват Божиите заповеди и са верни към кръщелните си и други завети.³

5. Като добавка на прочистващия ефект на Помирението, Бог ни е дал свобода на избор – силата да изберем между доброто (пътеката на живота) и злото (пътеката на духовната смърт и унищожение [Вж. 2 Нефи 2:27; Моисей 4:3]). Въпреки че смъртността ограничава нашата свобода (като ограничаване на нашата подвижност или силата ни да действаме при определена възможност), когато сме достигнали възраста или състоянието на отговорност (Вж. Морони 8:5–12, У. и З. 68:27; 101:78) никаква смъртна или духовна сила не може да ни лиши от нашата свобода на избор.

6. За да се изпълни една от целите на смъртния живот, за нас е много важно да бъдем изпитани с противоположността, за да се установи дали ще пазим заповедите на Бог (Вж. 2 Нефи 2:11; Авраам 3:25–26). За да я има тази противоположност, на Сатана и неговите последователи е разрешено да ни изкушават, като ни карат да използваме нашата свобода, за да изберем злото и извършим грях.

7. Понеже Сатана желае „всичките човеци да бъдат окаяни като него“ (2 Нефи 2:27), неговите най-напрегнати усилия са отправени към окуражаването на тези избори и действия, които ще осуетят Божия план за Неговите деца. Той се опитва да подкопае принципа на индивидуалната отговорност, да ни убеди да злоупотребим с нашите свещени сили за възпроизводителност, да

ИЛЮСТРАЦИЯ ДЕЛ ПАРСЪН

обезкуражи брака и раждането на деца от достойни мъже и жени и да обърка това, което означава да бъдеш от мъжки и женски пол.

8. Като цяло, дяволът, който няма тяло, се опитва да убеди смъртните да покварят телата си като „изберат вечната смърт според желанието на плътта и злото, което е в нея, което дава на духа на дявола власт да прави роби и да ги докара в пъкъл, за да може да царува над тях във своето лично царство“ (2 Нефи 2:29).

9. Първото президентство заявява, че „има разлика между 1) неморалните мисли и чувства и 2) участването или в неморално хетеросексуално или друго хомосексуално поведение“.⁴ Независимо, че неморалните мисли не са чак толкова сериозни, колкото неморалното поведение, ние трябва да се въздържаме и покаем от тях, защото знаем, че „нашите мисли ще ни осъдят също“ (Алма 12:14). Неморалните мисли и не чак толкова сериозните чувства, които водят към тях, могат да предизвикат поведение, което е грешно.

10. Поради голямата любов на Бог към Неговите деца, дори и най-големите грешници или почти всички от тях, в крайна сметка ще бъдат приети в царството на

славата.⁵ Хора, които са водили добър начин на живот и са получили по-голямата част от обредите на спасението, но са се провалили във възвисяването си чрез вечен брак, ще бъдат спасени в едно по-ниско ниво на селестриалното Царство, където няма вечно израстване (Вж. У. и З. 131:1–4).

11. Посред предизвикателствата и изборите на смъртния живот, Бог е дал на всички нас заповедта „да се любите един друг“ (Иоана 15:12, 17). Както казва и Първото президентство в едно неотдавнашно послание:

„От нас се изисква да бъдем добри един към друг, понежни и прощаващи. Бавни да се ядосваме и бързи да прощаваме. Да протягаме ръка на приятелство и се въздържаме от това да искаме отплата за нещата, които правим. Призовани сме да бъдем истински ученици на Христос, да се обичаме един друг с искрено състрадание, защото този е начинът, по който Христос ни възлюби“.⁶

Добротата, състраданието и любовта са мощните инструменти в усилването ни, за да можем да носим тежките товари, които са ни наложени, без да имаме няква вина и да правим това, което знаем, че е правилно.

Трябва да показваме състрадание към хора, които страдат от някаква болест, включително и тези, които са заразени с вируса на СПИН или са развили болестта, които са изпаднали в това състояние, без да участват или участвайки в полови взаимоотношения. Трябва да окуражаваме такива хора да взимат участие в дейностите на църквата.

ПРИЛОЖЕНИЕ НА УЧЕНИЯТА И ОТГОВОРНОСТИТЕ

Тези учения, заповеди и отговорности ни напътстват в отговарянето на въпросите поставени по-рано в тази статия.

Ученията ни явно осъждат тези, които се включват в така наречените физически или словесни атаки срещу хора, които са въввлечени в хомосексуално или лезбийско поведение.

Трябва да показваме състрадание към хора, които страдат от някаква болест, включително и тези, които са заразени с вируса на СПИН или са болни от тази болест и които са изпаднали в това състояние, без да участват или участвайки в полови взаимоотношения. Трябва да окуражаваме такива хора да взимат участие в дейностите на църквата.

Относно разликата, която Първото президентство посочва на въпроса за взаимоотношения между един и същи пол, ние трябва да правим разлика между 1) хомосексуални или лезбийски „мисли и чувства“, които трябва да се въздържат и премахват и 2) „хомосексуално поведение“, което е сериозен грях.

Трябва да отбележим, че думите *хомосексуален* и *лезбийски* са прилагателни, използвани, за да опишат конкретните мисли, чувства или начини на поведение. Трябва да се въздържаме от използването на тези думи като обръщение към отделни хора или конкретни условия. Религиозното ни учение диктува това. Неправилно е да използваме тези думи, за да определяме дадено състояние, защото това означава, че човек се е отдал по рождение на дадено обстоятелство, в което той или тя няма избор по отношение на критично важния въпрос за сексуално поведение.

Чувствата са друг въпрос. Някои видове чувства изглеждат вродени. Други са свойствени за смъртни преживявания. Други пък, изглеждат придобити в резултат на едно сложно взаимодействие между „природа и възпитание“. Всички ние имаме чувства, които не избирате, но Евангелието на Исус Христос ни учи, че все още имаме силата да се въздържаме от тях и да ги подобряваме, както е необходимо, за да се уверим, че те няма да ни доведат до това да се забавляваме от неподходящи мисли или до участието ни в грешно поведение.

Различните хора имат различни физически качества и различна възприемчивост на многообразните физически и емоционални напрежения, на които може да попаднем по време на нашата детска и възрастна среда. Ние не избираме също и личния си начин на възприемчивост, но наистина избираме и ще бъдем отговорни за отношението, приоритета, поведението и „начина на живот“, за който виним тези хора.

Съществено за нашата доктринална позиция по тези проблеми е разликата между нашата независимост и свобода на избор. Независимостта ни може да бъде ограничена от многообразни състояния на смъртността, но Божият дар за свободата на избора не може да бъде ограничен от външни сили, защото това е базата на нашата отговорност пред Него. Съпоставката между независимостта и свободата на избор може да бъде илюстрирана в контекста на едно предполагаемо напредване от чувства към мисли, поведение и привикване. Това напредване може да се наблюдава при разнообразни въпроси, такива като игарата на комар и използването на тютюн и алкохол.

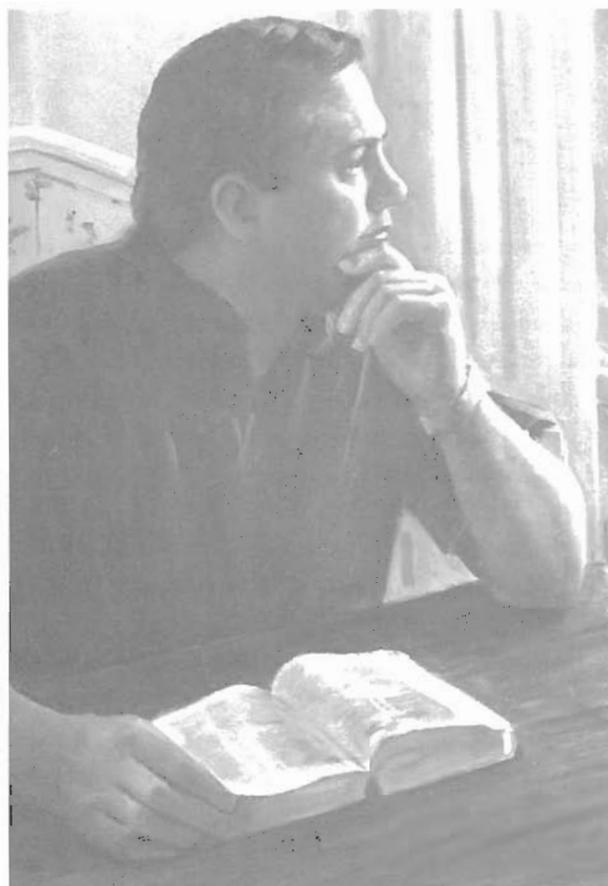
Точно както някои хора имат различни чувства от другите, така някои от тях изглеждат необикновено податливи на конкретни действия, реакции или навици. Вероятно тази податливост е вродена или придобита без личен избор или грешка, подобно на болката, която апостол Павел нарича „трън в плътта, пратеник от сатана да ме мъчи, та да не се превъзнасям“ (2 Коринтяните 12:7). Човек може да има чувства, които го привличат към комарджийство, но за разлика от тези, които повърхностно се занимават с това, той става пристрастен комарджия. Друг човек може да харесва тю-

„Има много, което не знаем за обхвата на свободата, която имаме поради тръните в плътта, измъчващи ни в смъртността. Но наистина знаем това, че всички ние имаме нашата свобода на избор и Бог ни държи отговорни за начина, по който я използваме и действаме. Това е основното“.

тюна и да има податливост за привързване към него. Друг човек пък, може да изпитва необикновено привличане към алкохола и уязвимостта да бъде привлечен в алкохолизъм доста бързо. Други примери могат да включат и избухливия характер, свадливото поведение, страстното отношение и т. н.

В този случай, а и в другите примери, които биха могли да бъдат посочени, чувствата или другите качества, които увеличават податливостта към определено поведение могат да имат някаква връзка и с наследствеността. Но тази връзка е вероятно много сложна. Наследственият елемент може да не бъде нищо друго освен една увеличена вероятност, че отделният индивид ще придобие определени чувства или, че той или тя ще се сблъска с конкретни влияния по време на пубертета. Но независимо от нашите различни начини на податливост и уязвимост, които представят единствено промените на нашата смъртна независимост, (защото в смъртта ни само сме „свободни по плът“ [2 Нефи 2:27]), ние оставаме отговорни за упражняването си на свободния избор в мислите, които имаме и избраното от нас поведение. Обсъдих тази съпоставка в една реч, която имах преди няколко години в университета Бригъм Йънг:

„Повечето от нас са родени или развиват тръни в плътта си, някои по-явни, други по-сериозни. Изглежда ние всички сме податливи към едно или друго безредие, но каквато и да е нашата податливост, ние имаме волята и силата да контролираме мислите и действията си. Това трябва да бъде така. Бог е казал, че ни държи отговорни за това, което правим и мислим, така че мислите и действията ни да могат да бъдат контролирани чрез нашия свободен избор. Веднъж достигнем ли възраста или състоянието на отговорност, оправданието: „Така съм се родил(а)“, не извинява дей-

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДЕЛ ПАРСЪН

ствията или мислите ни, които отслабват подчиняването на Божиите заповеди. Имаме нужда да се научим как да живеем, така че смъртната слабост да не попречи на постигането ни на вечната цел.

„Бог е обещал, че ще посвети нашите страдания за наша полза (Вж. 2 Нефи 2:2). Усилията, които полагаме, за да преодолеем някоя наследствена или развита слабост, изграждат една духовна сила, която ще ни служи през цялата вечност. Като Павел се молил три пъти, така че този „трън в плътта“ да се махне от него, Бог отговорил „Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва свършена“. Павел отвърнал послушно:

„И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила.

„Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен“ (2 Коринтяните 12:9–10).

„Каквито и да са нашите податливости или склонности и чувства, те не могат да ни подчинят на вечни обстоятелства, освен ако ние не използваме свободния си избор да мислим и постъпваме в нещата,

както се забранява в Божиите заповеди. Например податливостта към алкохол отслабва независимостта на жертвата да прави това, без да се привързва, но неговият свободен избор му позволява да се въздържа и по този начин да избегне физическата немощ на алкохола и духовното влошаване от пристрастяването.

„... Пазете се от довода, че понеже човек има силно влечение към конкретно действие, той няма силата да избере и поради това не е отговорен за своите действия. Това твърдение се противопоставя на най-основните предпоставки на Евангелието на Исус Христос.

„Сатана иска от нас да вярваме, че не сме отговорни в този живот. Това е резултата, който той се опита да постигне чрез предизвикателството си в предишния живот. Човек, който твърди, че не е отговорен за упражняването на свободата си на избор, понеже „така се е родил“, се опитва да пренебрегне резултата от войната в Небесата. Ние сме отговорни и ако оспорваме това, усилията ни стават част от пропагандното усилие на Противника.

„Индивидуалната отговорност е закон на живота. Тя се отнася до човешкия и Божия закон. Обществото държи отговорни хората за контролирането на техните подбуди, така че да можем да живеем в едно цивилизовано общество. Бог държи отговорни Своите деца за контролирането на техните подбуди, така че те да спазват заповедите Му и осъзнаят вечната си съдба. Законът не извинява избухливия човек, който се предава на подбудата си да застреля своя мъчител или алчния човек, поддаващ се на подбудата да краде или пък педофила, поддаващ се на това си чувство, за да задоволява своите сексуални нужди с деца...

„Има много, което не знаем за обхвата на независимостта, която имаме поради тръните в плътта измъчващи ни в смъртността. Но това, което наистина знаем е, че ние всички имаме свободата на избор и Бог ни държи отговорни за начина, по който я използваме и действваме. Това е основното“.⁷

РАЗБИРАНИЯТА НА НАУКАТА

За разлика от нашето доктринално разбиране, много хора гледат на тези проблеми за привличането между

един и същи пол от страната на настоящата наука. Понеже нямам квалификацията на учен, с помощта на научна литература и съвет на квалифицирани учени и практики, ще се опитам да опровергая твърдението на някои, че научни открития демонстрират, че признатите хомосексуалисти или лезбийки се „раждат такива“.

Живеем във време на ускорени научни открития относно човешкото тяло. Знаем, че нашата наследственост обяснява много от физическите ни белези. В същото време знаем и че нашето поведение е дълбоко повлияно от физиологически фактори, такива като връзките ни с нашите родители или братя и сестри (особено през годините на образуване) и културата, в която живеем. Спорът за това или до каква степен специфичното поведение е характерно за „природата“ или „отглеждането“, е старо с векове. Приложението на предмета относно чувства и поведения между един и същи пол е само един израз на сложния предмет, в който научното знание е все още в своето ранно детство.

Някои учени отричат, че поведението е генетично повлияно.⁸ Други подкрепят твърдението или теориите предлагащи, че „има съществено доказателство за генетично влияние върху половата ориентация“.⁹

Разбира се ние сме запознати с доказателството, че наследствеността обяснява податливостта към определени болести, като например рак или други като диабет. Има също теории и доказателства, че наследствеността е фактор на податливостта към многообразни разстройства в поведението като агресия, алкохолизъм и полова ориентация. Въпреки това е важно да се напомни, както е допуснато от двама застъпници на това твърдение, че идеята за вероятността човек да има определена отличителна черта поради това, че родителите му са я имали; не означава непременно, че и той ще я има. Повечето отличителни черти се появяват или от двамата родители или от средата, в която живее определения човек“.¹⁰

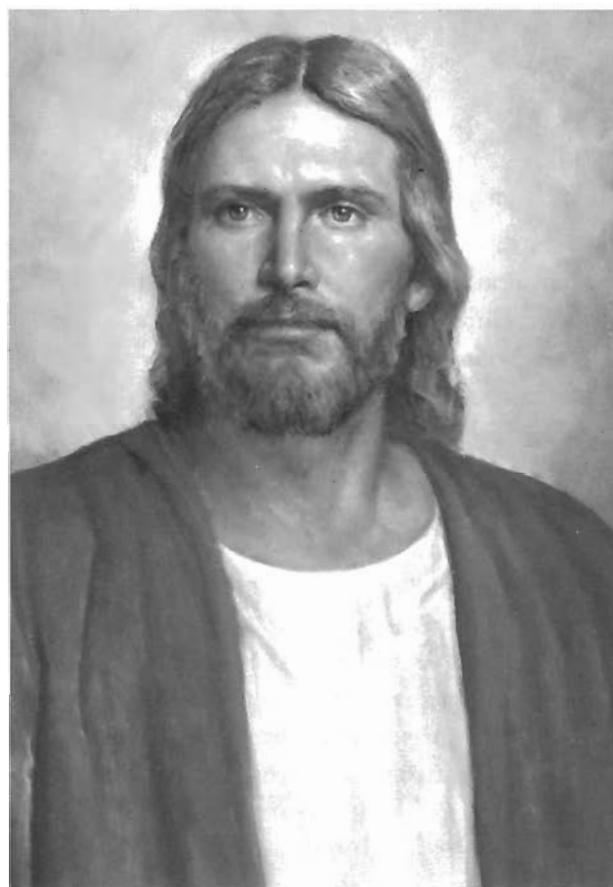
Каквото и да е мнението на всеки учен относно целостта на общата приемственост до пълно отхвърляне на идеята, че наследствеността има връзка с хората, които са хомосексуалисти; повечето от тях се съгласяват, че няма достатъчни доказателства в настоящия момент, които да докажат или опровергаят кое и да е от

Първият принцип на Евангелието е вяра в Господ Исус Христос, Който ни дава светлината и силата да преодоляваме препятствията на смъртността и използваме дадената ни от Бог свобода на избора да изберем поведението, което ще ни доведе до нашата Божествена съдба.

тези мнения. Трябва да се извършат допълнителни научни изследвания, преди да са направят последните заключения.

Проучването на 56 двойки еднояйчни близнаци, при които един от тях определя себе си като „хомосексуалист“ показва, че 52% от останалите близнаци също определят себе си като хомосексуалисти.¹¹ Подобно проучаване на еднояйчни близнаци от женски пол показва приблизително същата пропорция от близнаци самоопределящи се като лезбийки (34 от общо 71 двойки, 48%).¹² Ако тези проучвания показват някакво наследствено влияние върху това, което поражда един мъж или жена да се самоопределя като хомосексуалист или лезбийка; явно е, че това влияние не е определящо. Както един виден учен отбелязва: „Дори еднояйчния близнак на хомосексуалист или лезбийка има 50% или по-голяма възможност да бъде хетеросексуален – дори ако той има същите гени и е отгледан от същите родители.“¹³ Трябва също да отбележим, че резултатите от тези проучвания или описанията по-долу, се базират на това, как запитаните хора са избрали да се самоопределят, са една несигурна основа за научни заключения, когато „все още няма всеобщо прието определение между докторите и занимаващите се с поведението учени, за хомосексуалността – оставете на страна единодушието уважаващо своите източници“.¹⁴

В която и да е нова област на науката, един нов източник на доказателства винаги е добре-дошъл. През юли 1993 година, доктор Дийн Хамър беше обект за първите страници на вестниците навсякъде по света, когато съобщи, че е открил „една статистически значима корелация между наследствеността на генетични белези [еднаква ивица на ДНК] в хромозомна област Хq28 и полова ориентация в избрана група от...

ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС, ДЕЛ ПАРСЪН

хомосексуални мъже и техните роднини над 18 годишна възраст“. С други думи, „появява се това Хq28, което съдържа ген допринасящ за хомосексуална ориентация при мъжете“.¹⁵ Поставяйки най-прецизната интерпретация на своето откритие, последвалата книга на доктор Хамър заключава:

„Можем да правим само научни предположения относно важността на Хq28 при мъжете по принцип. В по-голямата си част, областта вероятно не би могла да повлияе повече от 67% на хомосексуалиста, пропорцията „свързване“ към тази област на нашата главно избрана група от кръвни братя и сестри. В по-малка степен, ако голяма част от хомосексуалността е причинена от фактори на средата или от глям брой взаимодействия си гени, Хq28 би могло да обясни толкова малко, колкото няколко процента относително изменението на мъжката полова ориентация. Средният обесег, взет от нашите свързващи данни и от разполагаеми проучвания на близнаци и семейства, предлага че Хq28 играе известна роля при около 5 до 30% от хомосексуалистите. Голямата степен на тези оценки е доказателство, че има още доста работа за извършване.“¹⁶

„Известна роля в 5 до 30%“ на самоопределящите се като хомосексуалисти със сигурност отпада при оправданието на твърдението, че науката е показала, че „хомосексуалността“ е „причинена от“ генетична наследственост. Един виден учен определя две от несигурностите:

„Това доказателство, което съществува до сега за вродените биологични отличителни белези, подчертаващо хомосексуалността е недостатък... Потвърждението на генетичното изследване, целящо да покаже, че хомосексуалността е наследствена, не прави ясно нито какво е наследено, нито как влияе това на половата ориентация“.¹⁷

В своите внушителни оценки на биологичните теории за човешката полова ориентация, докторите Байн и Парсънс от отдела по психиатрия на колумбийския университет предлагат тези важни забележки и предложения:

„Наложително е докторите и занимаващите се с поведението учени да започнат да оценяват сложностите на половата ориентация и устоят на спешността от търсене на опростени обяснения, както психологически, така и биологически.

„Явно отсъстваща от повечето теории за произхода на половата ориентация е активната роля на индивида в устроението на неговата или нейната самоличност... Ние предлагаме един взаимодействен модел, в който гените и хормоните не определят полова ориентация сами по себе си, а вместо това предпочитание към конкретни личностни черти и от това влияят на начина, по който един индивид и неговата или нейната свойствено взаимодействие като полова ориентация и други лични отличителни белези, започват да се развиват“.¹⁸

Това наблюдение, освен едно от многото предложения на учените, е и конкретно убеждение, защото взима страна на съществуващия елемент на индивидуалния избор, който знаем, че е истински принцип на нашето смъртно състояние.

ОТГОВОРНОСТИТЕ НА ЦЪРКОВНИТЕ СЛУЖИТЕЛИ И ЧЛЕНОВЕ

В писмо си от 14 ноември 1991 година относно важността на закона за целомъдрието, Първото президент-

ство заявява: „Половите връзки са подходящи само между съпруг и съпруга, подходящо изрезени в рамките на брака. Всякакъв друг полов контакт, включително полови сношения между неженен мъж и жена, прелюбодеяние и хомосексуално и лезбийско поведение е грях“.

Съобразно това напътствие, църковните служители са отговорни да призоват прегрешилите към покаяние и да им напомнят за принципа на пророка Самуил, който учил слабите Нефити: „Но ето, вашите дни на изпитание са минали, вие отлагате деня на вашето спасение, и е твърде късно, и вашето унищожение е сигурно, да, защото вие търсихте през всичките дни на живота си онова, което не можеше да се сдобие и вие потърсихте щастието, вършейки беззаконие, което е противно на естеството на тази правда, която е нашият велик и Вечен Началник“ (Хеламан 13:38).

Хората не могат да продължават да участват в сериозен грях и да останат членове на църквата, защото по този начин може останлите членове да бъдат окуражени да вършат грях. Няма никакъв църковен ред за неподходящи мисли или чувства, (въпреки че сме окуражавани да ги подобряваме), но затова пък има начини на поведение. В същата проповед, в която учи, че човеците не трябва да бъдат „отхвърлени“, Спасителят заповяда на Своите служители „Да не позволявате съзнателно на когото и да бъде да взема от Моята плът и кръв недостойно...; затова ако знаете, че един човек е недостоен... ще му забраните“ (3 Нефи 18:28–30). Спасителят също заповяда „Но ако той не се покае, не ще се причисли към людето Ми, за да не разруши людето Ми“ (стих 31, Вж. също Мосия 26:36; Алма 5:56–61). Следователно, ако прегрешилите не отговорят на призоваванията към покаяние, овчарите на църковното стадо трябва да предприемат дисциплинарни действия по изпълнението на дадените им от Бог отговорности.

В същото време, трябва винаги да различаваме грешните действия и неподходящите *чувства* и възможно опасните *податливости*. Трябва да достигаем с любов до тези, които се борят, за да устоят на изкушението. Първото президентство направи това в своето писмо от 14 ноември 1991 година. След потвърждаването на грешната природа на „полово сношение между неже-

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДЕЛ ПАРСЪН

нен мъж и жена, прелюбодейството и хомосексуалното и лезбийско поведение“, Президентството добави:

„Личностите и техните семейства, желаещи помощ в разрешаването на този проблем, трябва да се посъветват с техния епископ, президент на клон, колов или областен президент. Ние окуражаваме църковните ръководители и членове да достигат с любов и разбирателство до тези, които се борят с този вид проблеми. Много ще отвърнат на любовта подобна на Христовата и вдъхновения съвет, като приемат покана да се върнат и приложат изкупителната и изцелителна сила на Спасителя (Вж. Исаия 53:4–5; Мосия 4:2–3).“

Подобно на това, в обръщение по време на конференция, засягащо същия въпрос, президент Гордън Б. Хинкли каза: „Бих искал да наблегна на това, че безпокойството ни относно горчивия плод на греха е съпътствано със Христово съчувствие за жертвите на този грях, невинни или виновни. Ние се застъпваме за примера на Господ, Който осъди греха, но все още обичаше грешника. Ние трябва да достигаме с доброта и успокоение до измъчваните, помагайки им в техните нужди и проблеми.“¹⁹

Независимо от тези покани и уверения, църквата и нейните членове все още изпитват неразбиране относно нашите позиции по тези проблеми. Миналата есен в едно интервю с телевизионен репортер, един от църковните служители беше запитан: „Какво е направено в църквата, за да се спре омразата към хомосексуалистите?“ Преди девет години, по време на телевизионно интервю по този проблем, бях запитан относно твърденията, „че тези хора са някак си отхвърлени от обществото... и че те мразят себе си и че това отношение е предизвикано от църквата“.

Най-забележителното беше това, че получихме такива въпроси и от много верни членове. Следното писмо е пример за това:

„Друго наше безпокойство е начинът, по който синовете и дъщерите ни са определяни като хора, практикуващи отклонено и похотливо поведение. Вероятно някои наистина го правят, но повечето не. Тези млади мъже и жени искат единствено да оцелеят, да имат духовен живот и останат близо до семействата си и църквата. Особено вредно е, когато тези отрицателни коментари се произнасят от трибуната в църквата. Смятаме, че

Целта на смъртния живот и мисията на Църквата на Исус Христос на Светиите от Последните Дни е да подготви Божиите синове и дъщери за тяхната съдба – да станат подобни на нашите Небесни Родители.

такива изказвания създават само повече депресия и огромно чувство за вина, срам и загуба на самодостойнство. Понякога наистина ни липсва чистата любов Христова, изразяваща се в това да им помагаме в изпитанията. Ние всички ще оценим, това което можете да направите, за да помогнете на положението на тези погрешно разбрани деца на нашия Отец в Небесата. Ако някои от Висшите ръководители биха могли да изразят по-голяма чувствителност по този проблем, това със сигурност ще помогне да се избегнат самоубийствата и схизма, които се причиняват в рамките на семействата. Много хора просто не могат да понесат факта, че членовете на църквата ги осъждат като „зли хора“ и затова те намират утеха в хомосексуален или лезбийски начин на живот“.²⁰

Това със сигурност показват нуждата от подобряване на връзките ни с братята и сестрите, които се борят с проблеми от всякакъв тип. Всеки член на Христовата църква има чистата доктринална отговорност да показва любов и дава помощ и разбиране. Грешниците, както и тези, които се борят да устоят на неподходящи чувства, не са хора, които да бъдат прогонвани, а хора, които да бъдат обичани и на които трябва да се помага (вж. 3 Нефи 18:22–23, 30, 32). В същото време, църковните ръководители и членове не могат да избягват отговорността си да учат на правилните принципи и праведно поведение (по всички въпроси), дори ако това причинява неудобство за някои.

Църковните ръководители понякога са запитвани дали има място в Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни за хора с хомосексуална или лезбийска податливост или чувства. Разбира се, че има. Степента на трудност и мотивът необходими, за да се изостави дадено поведение и да се контролират мисли, ще са различни при различните индивиди, но посланието на надежда и протегнатата за приятелство ръка, пре-

дложена от църквата, е еднаква за всички, които се борят с някакви проблеми.

Опитах се да опиша критичните различия в моя отговор на въпроса на телевизионния репортер, който намекваше, че църквата учи, че „тези хора са някак си отлъчени от обществото“. Аз казах:

„Човекът, който работи за устояването на тези тенденции, не трябва да се чувства като отлъчен от обществото. Човек участващ в такъв тип поведение, трябва да чувства вина. Те трябва да се чувстват далеч от Бог, Който е дал заповеди срещу такъв тип поведение. Не е изненадващо за мен, че те биха се чувствали далеч от църквата си. Това, което ме изненадва е, че смятат, че църквата може да отмени Божиите заповеди... Към жена включила се в прелюбодеяние (което е един доста добър прецедент за нас), ... Спасителят беше милостив и любящ..., но Той каза: „Върви и не съгрешавай повече“. Той възлюби грешника, а осъди греха. Смятам, че църквата прави същото нещо, вероятно не съвсем съвършено, но това е на което учим нашите членове: обичайте грешника и осъждайте греха“.²¹

Борбите на тези, които имат проблеми с привличането между един и същи пол, не са единствени. Има много видове изкушения, полови и други. Задължението да се устоява на греха се отнася за всички тях.

Най-важната помощ, която Църквата може да предложи на хора, предали се на греха или на тези, които се борят, за да му устоят, е изпълнението на нейната Божествена мисия, а именно да учи на истинското учение и извършва Божествените обряди на възстановеното Евангелие. Евангелието се отнася еднакво за всички. Централната истина съдържаща се в него е помирението и възкресението на Спасителя, извършени за да можем да имаме безсмъртие и вечен живот. За постигането на тази съдба ни е даден бракът за вечността – божествената и предписана цел за всяко чедо Божие в този живот и в живота, който следва. Въпреки това, тази свещена цел трябва да се изпълни по Божия план. Например, президент Гордън Б. Хинкли заяви, че „на брака не трябва да се гледа като на терапевтична стъпка за решаване на проблеми, такива като хомосексуални наклонности или действия“.²²

Чрез Христос и Неговата църква, тези които се борят с проблемите си, могат да получат помощ. Тази помощ идва чрез пост и молитва, чрез истините на Евангелието, чрез посещаването на църковните събрания и служенето в Църквата, чрез съвета на вдъхновени ръководители и където е необходимо чрез професионална помощ (за проблемите, които изискват такава помощ). Друг важен източник на помощ е усиленото влияние на любящите братя и сестри. Всички трябва да разберат, че хората и членовете на семействата им, борещи се с товара на привличането от един и същи пол, изпитват специалната нужда от любов и окуражаване, което е чиста отговорност на църковните членове, които са заявили чрез сключването на завет желанието „да понасят бремето си, едни на други“ (Мосия 18:8) „и така да изпълнят Христовия закон“ (Галатяните 6:2).

Първият принцип на Евангелието е вяра в Господ Исус Христос, Който ни дава светлината и силата да преодоляваме препятствията на смъртността и да изпълваме дадената ни от Бог свобода на избор, за да избегнем поведението, което ще ни доведе до нашата Божествена съдба. Обещано ни е „Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите“ (1 Коринтяните 10:13).

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Различните перспективи на научното доказателство и религиозно учение могат да бъдат оподобени на различието между изучаването на автомобила, чрез наблюдаването на неговото действие и разделянето и анализа на неговите многообразни части или чрез четене на ръководството за устройството на автомобила, написано от производителя. Може да се научи много от наблюдения и анализи, но този метод ще даде само частичното познание относно функцията и мощността на машината. Най-доброто и завършено познание относно действието и мощността на машината ще бъде

разкрито чрез изучаването на ръководството, написано от нейния производител. Ръководството за действието на нашите тела и души са писанията, написани от Бог, нашия Създател и предадени чрез Неговите пророци. Това са най-добрите източници на познание относно целта на живота и поведението, и мислите, които би трябвало да развиваме, за да живеем в щастие и да постигнем нашата Божествена съдба.

Всички, които се борят с предизвикателствата на смъртността, могат да бъдат определени с жалбата в псалма на Нефи: „О, окаян и злочест човек съм аз! Да, сърцето ми е в скръб поради плътта ми, душата ми е в горест поради неправдата ми.

Заобиколен съм от изкушенията и греховете, които ми обсаждат толкова лесно пътя“ (2 Нефи 4:17–18).

За да имаме желанието и силата да устоим на грехата, ние трябва да се доверим на Бог и да се молим за Неговата помощ. Нефи се възрадва в Господ, Който го беше подкрепял и водил през нещастията (Вж. стих 20). „И защо ще отстъпвам на грехата, заради плътта ми?“ пита Нефи (стих 27), добавяйки една молитва, така че Господ да изкупи неговата душа и „го направи да трепери при появата на грехата“ (стих 31).

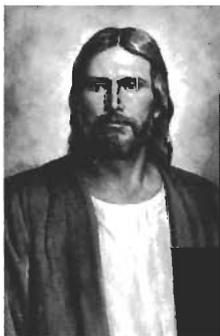
Нефи завършва с думите, отнасящи се директно до тези, които търсят пътя си през трудностите, обсъдени в тази статия:

„О, Господи, на Тебе се надях навек. Аз не ще се уповавам на мишцата на плът, понеже знам, че този, който се уповава на мишцата на плът, е проклет. Да, проклет е този, който се уповава на човека или който прави плътта своя мишца.

Да, знам, че Бог ще даде щедро на този, който проси“ (стихове 34–35).

Този, Който ни е заповядал да бъдем свършени, е пролял Своята кръв, за да ни даде възможността да постигнем Божествената си съдба. Неговото доверие в умението ни да постигнем вечен живот е показано в невероятната покана: „Какъв вид човеци трябва вие да бъдете? Истина ви казвам, вие трябва да бъдете такива, какъвто Аз самият съм“ (3 Нефи 27:27). □

(Бележки за тази статия са на стр. 25)

**БЕЛЕЖКИ ЗА „ПРИВЛИЧАНЕ МЕЖДУ ХОРА ОТ ЕДИН И СЪЩИ ПОЛ“,
СТАРЕЙШИНА ДАЛИН Х. ОУКС
(Вж. статия, стр. 14.)**

- 1 *Gospel Doctrine*, 5th edition (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1939), page 309.
- 2 Виж твърдението на Първото президентство, 31 януари 1912 г.; отпечатано в *Improvement Era* March 1912, page 417; виж също *Millennial Star*, 24 August 1992, page 539.
- 3 Виж Лоренцо Сноу, *Millennial Star*, 31 August 1899, page 547; обсъдено при Далин Х. Оукс, *Pure in Heart* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), pages 61–62.
- 4 Letter of the First Presidency, 14 November 1991.
- 3 Виж У. и З. 76; обсъдено в Далин Х. Оукс, „Apostasy and Restoration,“ *Ensign*, May 1995, pages 86–87.
- 6 „An Easter Greeting from the First Presidency,“ *Church News*, 15 April 1995, page 1.
- 7 „Free Agency and Freedom,“ *Brigham Young University* 1987–88 *Devotional and Fireside Speeches* (Provo: BYU Publications, 1988), pages 46–47; изданието отпечатано тук се намира при Монте С. Наймън и Чарлз Д. Тейт Джр., издатели, *The Book of Mormon: Second Nephi, The Doctrinal Structure* (Provo: BYU Religious Studies Center, 1989), pages 14–15.
- 8 Р. К. Леонтин и други, *Not in Our Genes* (New York: Pantheon Books, 1984); Р. Хъбард и И. Уолд, *Exploding the Gene Myth* (Boston: Beacon Press, 1993).
- 9 Р. К. Фридман и Дж. Дауни, „Neurobiology and Sexual Orientation: Current Relationships,“ *Journal of Neuropsychiatry* 5 (1993): 149.
- 10 Пак там (за цитат).
- 11 Дж. М. Бейли, Р. К. Пилард, „A Genetic Study of Male Sexual Orientation,“ *Archives of General Psychiatry* 48 (1991): 1089–96.
- 12 Дж. М. Бейли, Р. К. Пилард и други, „Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women,“ *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 217–23.
- 13 Д. Хамър и П. Коплгънд, *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1994), page 218.
- 14 У. Байн и Б. Парсънс, „Human Sexual Orientation: The Biologic Theories Reappraised,“ *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 228.
- 15 Дийн Хамър и други, „A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation,“ *Science* 261 (16 July 1993): 321–27.
- 16 *The Science of Desire*, pages 145–46.
- 17 У. Байн, „The Biological Evidence Challenged,“ *Scientific American*, May 1994, pages 50, 55.
- 18 Байн и Парсънс, „Human Sexual Orientation,“ pages 236–37.
- 19 Гордън Б. Хинкли, „Reverance and Morality,“ *Ensign*, May 1987, page 47.
- 20 Letter to Dallin H. Oaks, 3 September 1994.
- 21 Телевизионното интервю със старейшина Далин Х. Оукс, 3 декември 1986 г., отговорът не е предаден по телевизията; отпечатан е откъс в „Apostle Reaffirms Church's Position on Homosexuality,“ *Church News*, 14 February 1987, pages 10, 12.
- 22 Гордън Б. Хинкли, „Reverance and Morality,“ page 47.